

[Orla Møller.]

mønsteret. Jeg har bemærket mig ministerens lille afsnit om en reform af de faglige grunduddannelser. Det er ikke muligt af redegørelsen at se, i hvilken grad og hvordan det nedsatte udvalg om C-uddannelserne skal behandle denne problematik, men det er af uhyre vigtighed at fastholde, at man fra den faglige uddannelse kan nå gennem hele ingeniøruddannelsen, om lyst og evner rækker til det.

Ingeniøruddannelsen skal ikke forbeholdes studenterne, og der må være mange overgangsmuligheder. Planlægningsrådet peger i den tidligere omtalte skrivelse endog på en løsning, idet det foreslås, at uddannelserne på de forskellige niveauer sammensættes af et differentieret udbud af kurser. Men hvor tager man fat på disse problemer? Før man kommer i gang med dem, kan man ikke komme videre med den institutionsmæssige udbygning. Derfor vil jeg gerne spørge: har udvalget med professor Hermann som formand fået til opgave ikke blot at undersøge behovet, men også drøfte planer om kapacitetsudbygning også på geografisk baggrund?

Teknikumrådets dødsdom — ganske vist med opsættende virkning for en lang række teknika — er hverken hyggelig eller rimelig at have hængende i længere tid. Ud over disse problemer ønsker jeg yderligere at påpege et par andre i spørgsmåls form: kan det overhovedet lade sig gøre at forme en anden uddannelsesstruktur, der tager hensyn til placering i uddannelsescentre, uden at komme ind på de organisatoriske forhold? Jeg tænker her på styrelsesproblemerne og også på styringen af de økonomiske bevillinger. Det er prisen værdigt, at finansudvalget søger at sammenholde tingene, men kan det i det lange løb lade sig gøre at tænke sig igennem alt dette uden at forestille sig nye ansvarsorganer, der kan vejlede bevillingsmyndighederne?

På en vis måde fører drøftelsen af problemerne vedrørende ingeniøruddannelsen direkte ind i alle vanskelighederne og de uafklarede spørgsmål om uddannelsescentrene, men da planlægningsrådet for de højere uddannelser kun tager sig af de højere uddannelser, hænger vi i den blå luft med mange problemer. Vi mangler kort sagt et sted, hvor problemerne i uddannelsesmøn-

steret både på langs og på tværs kan vurderes. Har ministeren en løsning på dette problem? Mit parti har for længst foreslået et andet fælles uddannelsesråd, men ikke mødt forståelse hos ministeren.

Ud over de nævnte spørgsmål skal jeg kort berøre tre til sidst. Det er for det første spørgsmålet om uddannelseskapaciteten. Ministeren siger meget klart, at han ikke har til hensigt at øge eller mindske antallet af lærestalter til uddannelse af ingeniører, men der er ikke ét ord om, at man måske ved at øge antallet af pladser kunne ændre noget på trængslen ved universiteterne. Uanset hvordan man vil vurdere det økonomiske i forbindelse hermed, burde også problemerne i forbindelse med universiteterne med fri adgang og lærestalterne med begrænset adgang have en dybere drøftelse.

De to sidste spørgsmål angår de to helt klare ting, som ministerens redegørelse indeholdt, nemlig en afvikling af adgangskurserne til Danmarks tekniske højskole og Danmarks ingeniørakademi og oprettelse af nye kurser under gymnasiedirektoratets ledelse. I en meddelelse i Ny Tid, dagbladet fra Nordjylland, har man fra repræsentanter for Danmarks tekniske højskole og ingeniørakademiet udtrykt sin store forbløffelse over, at dette allerede skulle være lagt klart; idet man havde den fornemmelse, at man i hvert fald indtil 1972 skulle køre videre med de eksisterende adgangskurser. Da det ny efter ministerens redegørelse skal ske allerede til sommer, må man vel gå ud fra, at man har gjort sig nogle tanker om de nye kurser. Jeg kan ikke vente, at ministeren i dag skal gøre rede for, hvornår, med hvilket indhold eller hvor disse kurser oprettes, men det rejser det principielle spørgsmål, om udvalget for undervisning og uddannelse kan få lejlighed til at høre nærmere herom.

Det sidste spørgsmål drejer sig om byggeriet af Københavns Teknikum i Ballerup. Det egner sig efter vor opfattelse til en yderligere drøftelse også i undervisningsudvalget. Vi finder det lidt ejendommeligt, at finansudvalget ønsker spørgsmålet drøftet, men at ministeren så slutter sin tale med at erklære, at sagen umiddelbart efter denne drøftelse igen vil blive sendt tilbage til finansudvalget. Mit parti finder det sagligt forsvarligt og rigtigt, at spørgsmålet får en